

RAKOVSZKY ZSUZSA

Állapotváltozások

Egy péntek este

*Piros biciklilámpa villogása
homályos víz alatti alkonyatban,
mikor az ősz parazsat gyűjt a fákra,
hideg nyirok kúszik föl a falakban,
halott levéllel felszórva a járda,
a pusztulás már megállíthatatlan,
az év a tél, a vég felé zuhan.
December jön, négykor már este van.*

*De még világos a túloldalon
a Piramis üzletház kupolája
mögött az új testépítő szalon,
vezényszó pattog, női testek árnya
hajlong, szökell túl az üvegfalon.
Megáll, néz, nem siet, senki se várja,
több mint tíz órát dolgozott ma, fáradt.
Feje fölött az ég, szemközt a főbejárat.*

*Nem ilyen életről ábrándozott,
mikor – reményteli bölcsészpalánta –
egykor a Brontë-kből szakdolgozott,
s álmaiban katendrán állva látta
magát, s egy Rochester bálványozott
hitveseként, kiről, hogy azt hitte, megtalálta
egy nő tanárában, ráment hat éve,
míg nem az agg tudós új évjáratra cserélte.*

*Majd dolgozott egy lapnál – csődbe ment,
aztán egy könyvtárban – leépítettek,
majd minden bölcsész-álmot eltemet –
a barátnői mind jobban keresnek
mint titkárnők, pr-menedzserek –,
s jelentkezett, fogorvos-asszisztensnek
tanfolyam, állásinterjú, s a többi,
míg itt, a jól menő fogorvosnál kötött ki.*

*És mert sok a külföldről érkezett
„turista” itt, használja is a nyelvet.
S főképp: napi tíz órát itt lehet
délceg fogorvos-eszményképe mellett.
Ő készíti a röntgenképeket,
injekciót szív fel, tömést keverget,
s hogy ne szennyezze vér a messziről jött
páciensek ruháját, leplet nyakukba ő köt,*

míg nézik, mit a monitor mutat,
 – mint kik ön-sírjukba tekintenek le –,
 fehér, fél-áttetsző állcsontjukat
 az ólomszürke húsködben lebegve,
 szájukban izmos férfikéz matat,
 fűrőfej forgolódik sisteregve.
 „Lehet öblíteni!” Kereng a hófehér
 porcelántálcában a víz, a vér

a lefolyó kis örvényébe le.
 Zsibbadt állkapocsban csont reccsenése:
 kinn van a fog és véres gyökere,
 kitépve lényük egy parányi része.
 E Rochesternek lenni Jane Eyre-e
 rég tudja jól, nincs szikrányi remény se:
 „Na, mára vége! Mehetünk haza!”
 Kinn nyüzsgő délutáni éjszaka.

A parkolóban száraz levelek
 kerengenek rubin féklámpafényben.
 Négy fal közt is érezni a szelet,
 ahogy az üvegnek zúdul keményen.
 Halottak napja elmúlt, karácsony közeleg,
 csillag nem látszik a fekete égen,
 de már az ünnepi kirakatoknak
 során át kék, ezüst, arany gömbök ragyognak.

A park sötét, a parkoló sötét.
 Felhőrajok lepik a csorba holdat,
 hozzák a hó hamis ígérését.
 Az üzletekben tízezrek tolongnak.
 A pékségben vesz vacsorára két
 kiflit, a sarki bolt már zárva. Holnap
 szombat lesz, és nem tudja még, mihez fog.
 De várja őt a tévé és a laptop.

De profundis 4.